

mandskorps overhovedet kan faa nogen Øvelse, vil have en saadan nedbrydende Indflydelse, at man i høj Grad maa risikere, at man giver op og siger: Naar de, der har gennemført denne Ordning, ikke respekterer den i højere Grad, end at de rykker fuldstændig det Grundlag bort — det maaske svage Grundlag, men det Grundlag, som dog er lagt for at faa noget brugbart ud af det —, saa maa vi opgive Ævret. Naar Forsvarsministeren selv indrømmer, at han lagde sit Budget for Finansaaret 1925—26 ganske paa det Grundlag, som jeg tiltroede ham, at han vilde lægge det, og som det var fuldstændig korrekt og rimeligt, at han lagde det, nemlig paa dette: Jeg holder mig til Loven, men giver det knappest mulige — det var det, Ministeren gjorde —, saa er det mig ganske uforstaaeligt, at han virkelig kan tro, at han paa en Konto som Konto L. i § 21, hvor der ikke findes noget om Nyanskaffelser i egentlig Forstand, men om Vedligeholdelse, om Erstatning af forbrugt Ammunition og al den Slags, pludselig kan skære Halvdelen bort og samtidig sige: det er ikke at sabotere Forsvarsordningen af 1922, det kan vi saa udmærket gøre. Det hele ligger jo i de Herrers dybe Foragt for alt, hvad der hedder Forsvar; de har ikke, havde jeg nær sagt, hvis ikke den højtærede Formand vilde standse mig, de har ikke en sur Sild tilovers for det, hvilket jo ogsaa viser sig i det Lovforslag, de har fremsat; de vil have det hele ødelagt saa snart som muligt; kan de ikke faa det ødelagt ad den direkte Vej gennem Vedtagelse af deres Afrustningsforslag, vil de have det ødelagt gennem Sabotering. Jeg har ikke selv staaet overfor den højtærede Forsvarsminister ved noget Møde saaledes som det ærede Medlem Hr. Pürschel, men jeg har læst i Bladene, at Forsvarsministeren virkelig har sagt, at hvis Danmark blev Genstand for Angreb af samme Art som det, Tyskland i 1914 rettede mod Belgien, og i det hele taget, hvis fremmede Fjender vilde bryde ind i Landet blot i Erobringsøjemed og ødelæggende Øjemed, vilde Forsvarsministeren mene, at saa burde enhver god dansk Mand tage Bøssen paa Nakken og gaa imod dem, og jeg tror endogsaa, han ved et Møde har sagt, at han selv vilde gøre det. Men saa kommer det an paa, hvad det er for Bøsser, man skal gaa imod disse Voldsmænd med, det, vi har, er jo ganske utilstrækkeligt. Jeg mener, det kan have været godt i sin Tid, men det er ikke, hvad Nutidens Krigsførelse kræver; det, Nutidens Krigsførelse kræver, er Reky-

geværer og Maskingeværer, og det er det, som vi har saa jammerlig lidt af nu; men det er jo det, som de ekstraordinære Bevillinger skulde skaffe os, tilligemed noget Flyvemateriel, tillige med nogle flere Undervandsbaade og Torpedobaade o. s. v. Det er dette rent defensive Materiel, som vi lider Mangel paa, ganske særlig lider vi da Mangel paa et Skyts, der nogenlunde kan svare til, hvad man har i andre Hære. Det, som den højtærede Forsvarsminister egentlig vil, er jo dette, at vi skal ganske vist ikke helt give op overfor enhver Vold og Uret, der maatte møde os, enten det bliver fra Friskarer eller fra Dele af regulære Hære; vi skal væge vort Skind; men han vil ikke have, at vi maa have Vaaben, som blot i nogen Maade kan holde Maal med det, de har i alle andre Lande.

Det ærede Medlem Hr. Rode og for øvrigt ogsaa den højtærede Forsvarsminister sagde, at det, vi anskaffede, var jo ingenting, det var jo i Grunden til Brokkassen alt sammen, for det eneste, det gjaldt — jeg tror, det særlig var det ærede Medlem Hr. Rode, der fremførte dette —, var Giftgas. Ja, der er jo noget underligt i at se, hvorledes man fra Forsvarsmodstandernes Side hager sig fast i saadant et enkelt Slagord; nu bliver det Giftgassen, som dominerer hele den moderne Krigsførelse. Men naar vi ser hen til Sverige og til Svejts og Holland, og naar vi ser hen ogsaa til Stormagterne, saa er jo Giftgassen kun en ringe Del af det, der optager de militære Overvejelser; de forsømmer sandelig ikke dér at forsyne sig med Maskingeværer og Rekylgæværer og med Flyvemaskiner og med Undervandsbaade o. s. v. o. s. v. Og de Forhold, der hersker ved Østersøen, er yderst usikre og truende, saaledes som ogsaa det socialdemokratiske Ministerium i Sverige netop for et Par Uger siden paaberaabte sig, idet det sagde: Vi ved meget vel, at Sverige ikke i Længden kan føre et heldigt Forsvar overfor en angribende Stormagt, men Forholdene ved Østersøen og i Verden i det hele er saa usikre, at vi i høj Grad maa befrygte Angreb af mere tilfældig Art og Rolighedsforstyrrelser fra den ene og anden Side — man tænker paa det bolschevikiske Rusland og meget andet —, og derfor maa vi have et Militærvesen, der skal koste omtrent 100 Millioner svenske Kroner, og som altsaa er ikke saa lidt dyrere i Forhold til Sveriges personelle og finansielle Evne, end den nuværende Ordning af 1922 er.

Og tænker man da alene i Sverige paa Giftgassen? Nej, man tænker natur-